

உலகநீதி

இராமாயணக் கதைகள்

P. பரிமணப்பல்லவராயர்

எழுதியது

மதுரை, புஸ்தக வியாபாரம்

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,
வெளியிட்டது.

PRINTED AT
THE GUARDIAN PRESS, LTD., MADRAS
1937

முகவுரை

பாதகண்டமாம் இப்பாத தேசத்திலே இப்பொழுதுள்ள யடிப்பில் முன்போன்ற நீதியுணர்ச்சி குறைந்துள்ளதென அனைவரும் அறிவர். அக்குறையை நீக்குவதே இக்காலத்திய போதகாசிரியர்களின் முதற்கடமையாகும். அக்கடமையைக் கைப்பற்றியே இச்சிறு புத்தகத்தை எழுதலாயினேன். நமது நாட்டில் நன்கு பாவிவரும் இதிகாச நூலாகிய இராமாயணத்தின் கதைகளை அனுசரித்தே, உலகநீதி, ஆத்திசூடி, வெற்றி வேற்கை, நல்வழி, வாக்குண்டாம், மூதுரை முதலிய நீதிநூற்களின் நீதிகளை விளக்கிச் சிறுவருக்கு எளிதில் உபயோகப்படுமாறு செய்ய எனது நோக்கம். அவைகளில் முதலாவதாக உலக நீதியை எடுத்து எழுதிய நூல் இது.

உலகநீதியில் அறுபத்துவழு நீதிவாக்கியங்கள் இருந்த போதிலும், அவற்றில் இப்போது வழங்கும் பல வாசகபாடப் புத்தகங்களில் உள்ள நீதிகளுக்கே இந்நூலில் கதைகள் தொகுத்துள்ளேன். எஞ்சியவைகளை இரண்டாம் புத்தகமாக வெளியிட எண்ணியுள்ளேன்.

முன்சொன்ன கதைகளே பின்னும் நீதியை வாக்கியத்திற்கேற்ப மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும். பாலரின் வயதைக் கவனிக்கையில், ஒருதாத்திற் கிரண்டுதரம் சொல்வதால் பாலரின் மனதில் கதை பசுமாத் தாணிபோல் படிய ஏதுவாகும்.

‘உலகம் பலவிதம்’ என்றபடி, பற்பலருக்கும் பற்பல நூல்களில் பற்றுதல் இருப்பது உலக இயற்கைக்கு உடன்பட்டதே. ஆனதுபற்றி, பாரதம், திருவிளையாடல், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் முதலிய நூல்களையும் தனித்தனியே அனுசரித்தும் கலந்து பலதிரட்டாகவும் எழுதி வெளியிட எனக்கு மிகுந்த அவாவுண்டு. பாடசாலை அதிகாரிகளும் துறைத்தனப் புத்தக அங்கீகரிப்புக் கமிட்டியினர்களும் இந்நூலை ஏற்று ஆதரிப்பதால், பெரும்பாலும் என் அவா பூர்த்தியாகுமென்று நினைக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

P. பரிமணப் பல்லவராயர்.

சிறப்புரை

“ஆதிமுதலே அறிவுறு நம்மவர்
நீதியில் முயற்சியில் நிலைமையில் தலைமையில்
நாகரீ கத்தினில் நனிசிறப் புற்றவர்”
என்று நம் மிந்தியர் இயற்கையைச் செப்பி
நின்று நிலவும் நேர்பெறுங் கண்களாம்
இதிகாசக் கதை இராண்டினில் முதன்மைசார்
மதிமிகு தசாத மைந்தர் நால்வர்தம்
மனுமுறை நீதியும் மகிமைசால் ஒழுக்கமும்
தனுவினால் துஷ்டரைத் தகர்த்திடு வீரமும்
சிட்டரைப் பரிபா வித்த செய்தியும்
அட்ட பாலின் அமுதென யாத் தே
உலக நீதி உயரிய வாக்கினில்
இலகு சான்ற ‘இராமர் கதை’யென
மாணவச் சிறுவர்தம் மனமுறப் படித்துப்
பேணும் புலமையில் பெருங்களிப் படையவே
பண்டிதப் பரிமணப் பல்லவ ராயர்
உண்டிடு மென்ன உதவினர். ஆதலின்,
ஏற்பரோர் பாடமா யிதனை
சீர்ப்பெறும் போதகா கிரியர் தாமே.

இங்ஙனம்,

நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு.

தமிழ் வித்வான்,

மதுரை.

பொருளடக்கம்.

	நீதிவாக்கியங்கள்	பக்கம்
1.	ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம். [அனுமார்]	7
2.	ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம். [சகரர்]	8
3.	மாதாவை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம். [பரசுராமர்]	10
4.	வஞ்சனைகள் செய்வாரோ டிணங்கவேண்டாம். [கைகேயி]	11
5.	போகாத இடந்தனிலே போகவேண்டாம். [சீதை]	14
6.	நெஞ்சார்ப் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம். [சூர்ப்பநகை]	15
7.	நஞ்சுடனே ஒருநாளும் பழகவேண்டாம். [மாரீசன்]	18
8.	நல்லிணக்க மல்லாரோ டிணங்கவேண்டாம். [கைகேயி]	21
9.	அஞ்சாமல் தனிவழியே போகவேண்டாம். [இராமர்]	22
10.	அடுத்தவரை ஒருநாளும் கெடுக்கவேண்டாம். [வாலி]	24
11.	மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம். [சீதை]	27
12.	மாற்றானை உறவென்று நம்பவேண்டாம். [கைகேயி]	29
13.	தனந்தேடி உண்ணாமல் புதைக்கவேண்டாம். [சுக்கிரீவன்]	31
14.	தருமத்தை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம். [சபரி]	33
15.	சினந்தேடி அல்லலையும் தேடவேண்டாம். [இராவணன்]	35

- 16 குற்றமொன்றும் பாராட்டித் திரியவேண்டாம். [பரதன்] 36
- 17 கொலைகளவு செய்வாரோ டிணங்கவேண்டாம். [விபீஷணர்] 39
18. கற்றவரை ஒருநாளும் பழிக்கவேண்டாம். [இராவணன்] 41
19. மூத்தோர்சொல் வார்த்தைதனை மறக்கவேண்டாம். [சீதை] 42
20. முன்கோபக் காரரோ டிணங்கவேண்டாம். [இராவணன்] 44
21. கருதாமல் கருமங்கள் முடிக்கவேண்டாம். [தசரதர்] 46
22. எளியாரை எதிரிட்டுக் கொள்ளவேண்டாம். [இராவணன்] 48
23. சேராத இடந்தனிலே சேரவேண்டாம். [கும்பகர்ணன்] 50
24. செய்தனன்றி ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம். [சுக்கிரீவன்] 51
25. உற்றாரை உதாசினங்கள் சொல்லவேண்டாம். [வாலி] 53
26. காணாத வார்த்தைதனைக் கட்டுரைக்க வேண்டாம். [சூர்ப்பநகை] 55
27. புண்படவே வார்த்தைதனைச் சொல்லவேண்டாம். [சீதை] 56
28. திறம்பேசிக் கலகமிட்டுத் திரியவேண்டாம். [பரசுராமர்] 58
29. தெய்வத்தை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம். [இராவணன்] 59
30. இறந்தாலும் பொய்தன்னைச் சொல்ல வேண்டாம். [இராவணன்] 64

உலகநீதி

இராமாயணக் கதைகள்

1. ஒதாமல் ஒருநாளும் இருக்கவேண்டாம்

இராமரின் மனைவி சீதை. சீதையை இராமர் காட்டுக்கு அழைத்துப் போனார். அங்கே இராமருக்குத் தெரியாமல், இராவணன் என்ற அசுரன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். சீதையைப் பார்த்து வரும்படி, இராமர் அனுமாரை அனுப்பினார். அனுமார் தன்னுடன் பல வானரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். அவர் எங்கும் தேடியும் சீதை அகப்படவில்லை. இலங்கை என்ற தேசம் சமுத்திரத்திற்கு அப்பால் உள்ளது. அனுமார் கடலைத்தாண்டி இலங்கைக்குப்போய் அங்கும் சீதையைத் தேட எண்ணினார். வானரர்கள் சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது முடியாத காரியமென்று நினைத்தார்கள்.

கடவுளே இராமராய்ப் பிறந்திருப்பதை அனுமார் அறிந்தவர். அவர் ராம—ராம என்று

சொல்லிக்கொண்டே ஒரு மலையின் உச்சிக்கு ஏறினர். அங்கே இருந்து இலங்கை தெரிந்தது. உடனே ராமநாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே, அவர் இலங்கையை நோக்கிப் பாய்ந்தார்; கடலைத் தாண்டி இலங்கையில் குதித்தார். அப்பொழுது அவர் இலங்கையில் சீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தார்; மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தார். பின்பு அனுமான் இராமருடைய பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டே சமுத்திரத்தைத் தாண்டித் திரும்பினார். சீதை இருக்கும் இடத்தை ஸ்ரீ இராமருக்குத் தெரிவித்தார்.

அனுமார் கடவுளின் பெயரை ஒதீயதால் அவரது காரியம் கைகூடியது. ஆதலால்,

ஒதாமல் ஒருநாளும் இருக்கவேண்டாம்.

ஒதாமல் = கடவுளை நினையாமலும், பாடத்தைப் படியாமலும்,

ஒருநாளும் = ஒருநாள் ஆயினும்,

இருக்கவேண்டாம் = ஸ்ரீ இராதே.

கடவுளை நினைக்காமலும் பாடத்தைப் படிக்காமலும் ஒருநாள்கூட ஸ்ரீ வீண்காலங் கழித்துக்கொண்டு இராதே.

2. ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்லவேண்டாம் சுகரர்

முன்காலத்தில் சுகர சக்கரவர்த்தி என்று ஒரு அரசர் இருந்தார். இவருடைய குலத்திலே தான் இராமர் பிறந்தார். சுகரர் ஒரு யாகம் செய்

வதற்கு எண்ணி, ஒரு குதிரையை அலங்கரித்தார். அந்தக் குதிரையை அவர் தன்னுடைய அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளுடன் உலகத்தைச் சுற்றிவரும் படி அனுப்பினார். அவர் செய்ய நினைத்த யாகத்தினால் தனக்குக் கெடுதி வருமென்று இந்திரன் எண்ணினான். யாகத்தை எப்படியாவது தடுப்பதற்கு யோசித்தான். ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சகரருடைய குதிரையைப் பிடித்தான். ஓரிடத்தில் கபிலர் என்ற ஒரு முனிவர் கண்ணைமுடித் தவம் செய்துகொண்டு இருந்தார். அங்கு சென்று அவருக்குப் பின்னால் குதிரையை அவருக்குத் தெரியாமல் இந்திரன் கட்டிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

குதிரையின் பின்னால் போன சகரருடைய பிள்ளைகள் குதிரையைக் காணாமல் தேடினார்கள். பின்பு அதை முனிவரின் பின்னால் இருக்கக் கண்டார்கள். உடனே அவர்கள், தங்கள் குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டியவர் முனிவரே என்று நிச்சயித்தார்கள். அப்பொழுது முனிவர்மீது மிகவும் கோபித்து, அவரைப் பிடித்துக் கட்டினார்கள். தொந்தரை செய்யவும் எண்ணினார்கள்.

முனிவரோ வெகுகாலமாய்க் கடவுளைப் பூசித்துத் தவம் செய்தவர். அதனால் கடவுள் அவருக்கு அதிக சக்தியைக் கொடுத்திருந்தார். வீணாய்த் தன்மீது பொல்லாங்கு சொல்லிய

சகரரை அவர் கோபத்துடன் பார்த்தார். அப்படி அவர் பார்த்தபொழுதே சகரர்கள் எல்லோரும் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போனார்கள். ஆதலால்,

ஒருவரையும் டொல்லாங்கு சொல்லவேண்டாம்.

ஒருவரையும் = ஒரு மனிதரையும்,

பொல்லாங்கு = செய்யாத காரியத்தைச் செய்தார் என்று கோபம் வரும்படியாய்ப் பேசும் பழிச்சொல்,

சொல்லவேண்டா = நீ சொல்லாதே.

ஒரு மனிதரையும் செய்யாத காரியத்தைச் செய்தார் என்று கோபம் வரும்படியாய்ப் பழிச்சொல் நீ சொல்லாதே.

3. மாதாவை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம்

இராமருக்குக் கல்யாணம் ஆனபின் அவர் அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்தார். வரும்பொழுது வழியில் பரசுராமர் அவரை எதிர்த்துத் தோற்றுப் போனார். பரசுராமரின் தாயாரின் பெயர் இரேணுகாதேவி. அவரது தகப்பனாரின் பெயர் ஜமதக்கினி முனிவர். இரேணுகாதேவி ஒரு குற்றத்தைச் செய்து விட்டாள். அதற்காக அவளை வெட்டி வீடும்படி தகப்பனார் பரசுராமருக்கு உத்தரவு செய்தார். தகப்பனுடைய சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பரசுராமர் தனது தாயாரை வெட்டி விட்டார்.

தான் சொல்லியபடியே தனது மகன் செய்த தற்காக ஜமதக்கினி சந்தோஷப்பட்டார். அப்பொ

முதே பிள்ளையைப் பார்த்துக் 'குழந்தாய்! உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்' என்றார். பரசுராமர் தனது தாயை மறக்காத அன்பு உடையவர். ஆதலால், 'எனக்கு எந்தாய்தான் வேண்டும்' என்றார். தாயே குழந்தையைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்று எடுப்பவள். அப்படிப் பெற்ற குழந்தையைப் பாலூட்டி வளர்ப்பவளும் தாயே. ஆதலால் தாயை ஒருபோதும் மறக்காதவர் பரசுராமர். அவருடைய நல்ல குணத்தைக் கண்டு, தகப்பனார் அவருக்கு நன்மையைச் செய்தார். தன் தவத்தின் பெருமையால் இரேணுகையை ஜமதக்கினி பிழைக்கச் செய்தார். உடனே பிழைத்து எழுந்த தாயாரும் அன்பு மிகுந்து தன்னை மறக்காத தனது மகனை வாயாநமனமார வாழ்த்தினாள். ஆதலால்,

மாதாவை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம்.

மாதாவை = தாயாரை,

ஒருநாளும் = ஒருபோதும்,

மறக்கவேண்டாம் = நீ மறக்காதே.

தாயாரை ஒருபோதும் நீ மறக்காதே.

4. வஞ்சனைகள் செய்வாரோடு

இணங்க வேண்டாம்

இராமருடைய தகப்பனாரின் பெயர் தசரதர். அவருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருந்தனர். மூன்

ராவது மனைவிக்குக் கைகேயி என்று பெயர். கைகேயிக்கு மந்தரை என்ற ஒரு வேலைக்காரி இருந்தாள். இவள் கூன் முதுகை உடையவள். ஆகையால் அவளைக் கூனியென்றும் சொல்வதுண்டு. இராமர் சிறுபிள்ளையாய் இருக்கும்போது அவளைக் 'கூனி! ஏ, கூனி!' என்று கூப்பிட்டுப் பரிசாசம் செய்வார். தூரத்திலிருந்து இராமர், தனது வில்லில் மண் உருண்டையை வைத்து அவளது கூன்முதுகின்மீது குறியிட்டு அடிப்பார். அதனால் கூனி இராமர்மீது கோபம் கொண்டாள். ஆனால் இராமர் சக்கரவர்த்தியின் பிள்ளை. ஆனதால், அவள் தனது கோபத்தை வெளிக்குக் காட்டாமல் பொறுத்து இருந்தாள். ஆயினும் அவனது செய்கைக்காக அவளை அடக்க வேண்டும் என்று அவள் சமயம் பார்த்திருந்தாள்.

இராமருடைய நல்ல குணத்திற்காக எல்லோரும் அவரிடம் மிகவும் பிரியமாய் இருந்தனர். பிறகு இராமருக்குப் பட்டம் கட்டுவதற்கு ஒரு நாளை நிச்சயித்தனர். அது கூனிக்குத் தெரிந்தது. உடனே அவள் இராமருக்குக் கெடுதி செய்ய அதுவேசமயம் என எண்ணினாள். அப்பொழுதே அவள் கைகேயி இடம் சென்று, 'அம்மா! நாளைக்கு இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டப்போகிறார்கள். உன் மகன் பரதனுக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போயிற்று. இராச்சியத்தில் அதிகாரம் முழுதும்

இனி இராமனுக்கும், அவனது மனைவி சீதைக்கும், தாயார் கோசலைக்குமே உண்டு. நீயும் உன்பிள்ளையும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்கவேண்டும்' என்று கலகம் மூட்டினள். அதைக்கேட்ட கைகேயி கூனியின் வஞ்சகத்தை அறியவில்லை. இராமரைக் காட்டுக்கு ஓட்டிவிடும்படியும், பரதன் பட்டம் பெறும்படியும் கூனி கைகேயிக்கு உபாயம் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

கைகேயி அப்படியே தசரதரிடம் வஞ்சகமாய்க் கேட்டு வரம் வாங்கினாள். பின்பு அதை அவள் இராமருக்குத் தெரிவித்தாள். இராமர்தனது தகப்பனார் கொடுத்த வரத்தின்படி உடனே காட்டுக்குப் போய்விட்டார். மகனைப் பிரிந்துக்கத்தால் தசரதர் அப்பொழுதே இறந்தார். இவைகளுக்கு எல்லாம் காரணமாய் இருந்த கைகேயியை எல்லோரும் இகழ்ந்தார்கள். அவளுடைய மகன் பரதனும் தனது தாயாரை வெறுத்தான். வஞ்சனையான எண்ணத்தை உடைய கூனியுடன் சிநேகம் செய்ததால் கைகேயி அவமானமடைந்தாள். தனது உயர்ந்த பதவியையும் புருஷனையும் இழந்தாள். ஆதலால்,

வஞ்சனைகள் செய்வாரோடு இணங்கவேண்டாம்.

வஞ்சனைகள் = மனதில் கெடுதி ஒன்று எண்ணிக் கொண்டு வெளியில்வேறு ஒன்று சொல்லிச்செய்யும் செய்கைகள், செய்வாரோடு = செய்பவர்களோடு,

இணங்கவேண்டாம் = நீ சிநேகம் செய்யாதே.

மனதில் ஒன்று எண்ணி வெளியில் வேறு ஒன்று சொல்லிக் கெடுதி செய்பவர்களோடு நீ சிநேகம் செய்யாதே.

5. போகாத இடந்தனிலே போகவேண்டாம்

இராமர் தனது தகப்பனருக்கும், தாயாருக்கும் கொடுத்த வாக்கின்படி, காட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது அவரது மனைவி சீதையும் அவருடன் கூடப் போவதற்குப் புறப்பட்டாள். அதற்கு இராமர், 'நான் போகும் இடம் காடு, அங்கே வழி எல்லாம் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து இருக்கும். சிங்கம் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் அங்கே அதிகமாய் இருக்கின்றன. மேலும் அங்கே மனிதரைக் கண்டவுடன் பிடித்துப் புசிக்கும் கெட்ட அரக்கர்கள் வசிக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ என்னோடு வருவது கூடாது. நான் போகும் காடு உன்னைப் போன்ற பெண்கள் போகக்கூடிய இடமல்ல' என்று சொன்னார். அதற்கு அவள், 'தாங்கள் என்னுடன் இருக்கும் போது எனக்கு என்ன பயம்?' என்றாள். அதைக் கேட்ட இராமர், 'நான் உன் பக்கத்திலேயே எப்பொழுதும் இருக்க முடியுமா? வெளியே போகும் படி நேரிடும்போது நீ பயப்படுவாய்' என்றார்.

‘நான் தங்களுடன் கட்டாயம் வருவேன். இங்கு தனியே இருக்கமாட்டேன்’ என்று சொல்லிச் சீதை பிடிவாதம்செய்து இராமருடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போனாள்.

காட்டில் ஒருநாள் இராமர் வெளியே போயிருந்தார். சீதை தனியே ஒரு இடத்தில் இருந்தாள். அப்பொழுது இராவணன் என்ற துஷ்டன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். போகும் போது சீதை, ‘என் புருஷனுடைய வார்த்தையைக் கேட்காமல் வந்தேனே! இந்தக் காடு போகக்கூடாத இடம் என்று அவர் சொல்லியும் நான் கேட்கவில்லையே. கொடிய பாவி இராவணன் என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போகின்றானே’ என்று அழுதாள். ஆதலால்,

போகாத இடந்தனிலே போகவேண்டாம்.

போகாத=போகக்கூடாத,

இடந்தனிலே=இடத்திற்கு,

போகவேண்டாம்=நீ போகாதே.

போகக்கூடாத இடத்திற்கு நீ போகாதே.

6. நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம்

இராவணனுடைய தங்கைக்குச் சூர்ப்பநகை என்று பெயர். அவளுடைய புருஷன் இறந்து

விட்டான். மானம், வெட்கம் ஒன்றுமில்லாமல் அவள் வேறு ஒரு ஆரண்யத்தில் தனியே அலைந்தாள். ஒருநாள் காட்டில் போகும்போது அவள் இராமரைக் கண்டாள். கடவுளே இராமராகப் பிறந்தவர். ஆதலால், அவர் அதிக அழகு உள்ளவர். சூர்ப்பநகை இராமரைக் கண்டதும், தன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படிக் கேட்டாள். இராமரோ தன் மனைவியைத் தவிர மற்ற பெண்கள் எல்லோரையும் உடன்பிறந்தவராக எண்ணுபவர். ஆகையால், அவர், அவனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார். அது கேட்ட சூர்ப்பநகை 'சீதை இருப்பதினால் அல்லவோ இராமர் நம்மைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன் என்கிறார்' என்று எண்ணிச் சீதையைக் கொல்ல ஓடினாள். இதைப்பார்த்த இராமர் தமது தம்பியைப் பார்த்து 'இலக்ஷ்மணா! அவளை அவமானப்படுத்தி அனுப்பு' என்றார். இலக்ஷ்மணரும் இராமரைப் போலவே நல்ல குணம் உடையவர்; தமது அண்ணன் சொற்படியே நடப்பவர். ஆகையால் அவர் சூர்ப்பநகையை அவமானப்படுத்தி அனுப்பினார். உடனே சூர்ப்பநகை அழுது கொண்டே ஓடித் தனது அண்ணன்மாராகிய கரன், தூஷணன், திரிசிரன் என்பவர்களிடம் சேர்ந்த

னள். அப்பொழுதே அவள் தனக்கு உண்டாகிய அவமானத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தாள். அதைக் கேட்ட கரன் முதலியோர் பதினாலாயிரம் அசுரர்களுடன் இராமரிடம்போய்ச் சண்டை செய்தார்கள். இராமர் ஒரே நொடியில் அவர்கள் எல்லோரையும் கொன்றுவிட்டார்.

பிறகு, சூர்ப்பநகை இராவணனிடம்போய், 'உலகத்திலே எங்கும் இல்லாத அழகுடைய ஒரு பெண் காட்டில் இருக்கிறாள். அவள் இராமருடைய மனைவி; அவளைத் தாங்கள் இலங்கைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தால், தங்களுக்கு எல்லா ஐசுவரியமும் உண்டாகும். உங்களுக்காகவே நான் அவளைத் தூக்கிவரப் போனேன். அப்பொழுது அவளைச் சார்ந்தோர்கள் என் மூக்கு முதலிய அங்கங்களை அறுத்து என்னை அவமானம் செய்து அனுப்பிவிட்டார்கள். அதைக் கேட்க வந்த கரன், தூஷணன் திரிசிரன் முதலிய எல்லோரையும் அவர்கள் ஒரே நொடியில் கொன்று விட்டார்கள்' என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட இராவணன் இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் இல்லாத சமயம்பார்த்துச் சீதையைத் திருடிக்கொண்டு வந்தான். பின்பு இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் வானரங்களுடன் இலங்கைக்கு வந்து இராவணனுடன் சண்டை செய்தார்கள்.

இராவணனும் அவனைச் சேர்ந்தோர் எல்லோரும் சண்டையில் இறந்தார்கள். அப்பொழுது, சூர்ப்ப நகை, 'நான் பொய் பேசியதால் அல்லவோ என் அண்ணன் சீதையைத் தூக்கினான்? அதனால் எல்லோரும் மாண்டார்கள். இப்பொழுது எனக்கு ஒருவரும் துணை இல்லையே! பொய் என் பிழைப்பையே கெடுத்துவிட்டதே?' என்று அழுது அழுது தவித்தாள். ஆதலால்,

நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம்.

நெஞ்சார = மனம் அறிய,

பொய்தன்னை = பொய்யை,

சொல்லவேண்டாம் = நீ சொல்லாதே.

மனம் அறியப் பொய்யென்று தெரிந்தும் இது மெய் என்று சாதித்து நீ பொய் சொல்லாதே.

7. நஞ்சுடனே ஒருநாளும் பழகவேண்டாம்

ஆடு, மாடுகள் குட்டி போடுவதை நீங்கள் பார்த்து இருக்கிறீர்கள் அல்லவா? குட்டிகள் தாயின் வயிற்றில் இருந்து வெளியே வந்த பிறகு, நஞ்சு என்பது வெளியில் வருவதையும் பார்த்து இருப்பீர்கள். அதை வைத்து இருந்தால் பொறுக்க முடியாத நாற்றம் உண்டாகும். அதற்காகவே அதைத் தூரத்தில் கொண்டுபோய்ப் புதைத்து விடுவது வழக்கம். அல்லது அதை

மூடிக்கட்டிப் பால் உள்ள மரங்களில் தொங்கவிடுவதுண்டு. ஏனெனில் கன்று போட்ட தாய்க்குப் பால் உண்டாகும் என்று எண்ணியே அப்படிச் செய்வது வழக்கம். காய்ந்து இருக்கும்போது மழை பெய்து ஊறினால், கெட்ட நாற்றம் எடுத்து விடும். இந்த நஞ்சு வெளியே வராமல், தாயின் வயிற்றிலேயே இருந்துவிட்டால், அங்கும் அழுகி நாற்றத்துடன் கெடுதியை உண்டாக்கும். ஆகையால், நஞ்சு விழாவிட்டாலும், தெரிந்தவர்களைக் கொண்டு அதை எடுத்து விடுவார்கள். ஏனெனில் அது வயிற்றுக் குள்ளேயே இருந்தால், தாய்க்கே மரணத்தை உண்டாக்கும்.

நஞ்சைப் போலவே, பாம்பின் வாயிலும் ஒரு பை இருக்கிறது. அந்தப் பையிலும் விஷத்தண்ணீர் இருக்கிறது. பாம்பு கடித்தால் இந்தத்தண்ணீராலேயே, கடிபட்டவர்கள் இறந்துபோகிறார்கள். இந்தப் பைக்குத்தான் நஞ்சு என்றும், நச்சுப்பை என்றும் பெயர்.

இவைகளைப் போலவே, மனிதர்களிலும் கொடிய குணம் உடையவர்கள் இருக்கிறார்கள். இராவணன் என்பவன் விஷத்தைப்போல் எல்லோருக்கும் கெடுதி செய்பவன்; எவரையும் எதிர்த்துச் சண்டைக்கு இழுப்பவன்; அடிப்பவன்; கொல்

லுபவன் இவனுக்குத் துணையாய் மாரீசன் என்பவன் ஒருவன் சேர்ந்து இருந்தான். இவன் இராமரிடம் பயந்து ஓடிவந்தவன். இராவணன் சொல்லும் காரியங்களை எல்லாம் இவன் செய்து கொண்டு இருந்தவன்.

இராமருடன் சீதை காட்டில் இருப்பது, இராவணனுக்குத் தெரிந்தது. சீதை தனியாய் இருக்கும்போது அவளைத் தூக்கிக்கொண்டுபோக எண்ணினான். “மாரீசா! நீ அழகிய மாலைப் போல் சீதையின் முன் போய் விளையாடு. அவள் உன்னைப் பிடித்துத் தரும்படி இராமரைக் கேட்பாள். இராமர் அப்பொழுது உன்னைத் துரத்தி வருவார். நீ உடனே வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் ஓடிப்போ. சீதை அப்பொழுது தனியாய் இருப்பாள். சமயம் பார்த்து நான் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்” என்றான் இராவணன். மாரீசன் தன்னால் முடியாது என்று சொன்னான். இராவணனுக்குக் கோபம் வந்தது. மாரீசன் கண்டு பயந்தான்; பிறகு மானாகப் போனான். அந்த மாலைக் கண்ட சீதை அதைப் பிடித்துத் தரும்படி இராமரைக் கேட்டாள். இராமரும் அதைத் தேடித் துரத்தி வெகுதூரம் போனார். கடைசியில் அதைப் பிடிக்க முடியாமல் அவர், தன் கையில் இருந்த அம்பினால் அதை எய்தார்.

அப்படி அம்பால் எய்யப்பட்ட மான் ஆகிய மாரீசன் இறந்தான்.

இராவணன் நஞ்சைப் போலவே கெட்டவன். அவனுடன் மாரீசன் சேர்ந்து கெட்ட காரியத்தைச் செய்தான். அதுபற்றியே அவன் அம்பால் எய்யப்பட்டு இறந்தான். ஆதலால்,

நஞ்சுடனே ஒருநாளும் பழகவேண்டாம்.

நஞ்சுடனே = விஷம் உள்ள பிராணிகள் பொருள்களுடனாவது விஷத்தைப் போலவே கெட்ட குணத்தை உடைய மனிதர்களுடனாவது,

ஒருநாளும் = ஒருபோதும்,

பழகவேண்டாம் = நீ சினேகம் செய்யாதே.

விஷம் உள்ள பிராணிகள், பொருள்களுடனாவது அல்லது விஷத்தைப் போலவே கெட்ட குணத்தை உடைய மனிதர்களுடனாவது நீ சினேகம் செய்யாதே.

8. நல் இணக்கம் அல்லாரோடு

இணக்கவேண்டாம் கைகேயி

இராவணன், நஞ்சைப்போல் கெட்டவன் என்று முன் கதையால் அறிந்தோம். அவன் கெட்ட காரியங்களையே செய்பவன். ஒருபோதும் நல்ல காரியங்களுக்கு இணக்கம் இல்லாதவன்.

இப்படிப்பட்ட இராவணனோடு மாரீசன் சேர்ந்தான். இராவணன் செய்ய எண்ணிய தீய

காரியத்திற்கு அவன் இணங்கினான். இராவணன் சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போவதற்கு அவனுதவி ஆயினான். அதனால் மாரீசன் இராமரால் கொல்லப்பட்டான். நாம் மேலே படித்தபடியே, நல்ல இணக்கம் அல்லாத வஞ்சகம் உள்ள கூனியோடு கைகேயி சிநேகம் செய்ததால், புருஷனை இழந்தாள்; மேலும் அவள் அநேக துன்பங்களை அனுபவித்தாள். பிள்ளையைப் பெறுவது தாய், தகப்பன் சுகப்படுவதற்கு அல்லவா? அவ்வாறு கைகேயி நல்ல புருஷனைக் கலியாணம் செய்தும் அவனைத் தனது கெட்ட சிநேகத்தால் இழந்தாள். அப்படியே நல்ல பிள்ளையாகிய பரதனைப் பெற்றும் அவனுக்கே அவள் வேண்டாதவள் ஆயினாள். ஆதலால்,

நல் இணக்கம் அல்லாரோடு இணங்கவேண்டாம்.

நல் இணக்கம் = நல்ல சிநேகம் செய்வதற்கு,

அல்லாரோடு = தகாதவரோடு,

இணங்க = கூடிப் பழக,

வேண்டாம் = கூடாது.

சிநேகம் செய்வதற்குத் தகாதவரோடு நீ கூடிப்பழகாதே.

9. அஞ்சாமல் தனிவழியே போகவேண்டாம்

ஸ்ரீராமர், தம்பி இலக்ஷ்மணர் உடனும், மனைவி சீதையுடனும் காட்டுக்குப் புறப்பட்டார்.

வெகு தூரம் போய்க் கங்கா நதியைத் தாண்டிக் காட்டுக்குள் நுழைந்து போனார்கள். காட்டில் விராதன் என்ற ஒரு அசுரன் வந்து சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினான். இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் தங்களது பாணங்களால் அவனை அடித்தனர். உடனே விராதன் சீதையைக் கீழே விட்டு, இராமரையும் இலக்ஷ்மணரையும் கொன்று விட எண்ணினான். அவன் அந்த இருவரையும் இரண்டுதோள்களிலும் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு ஓடினான். அப்பொழுது சீதை தன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு அவன் ஓடியபோது அழுததைவிட அதிகமாய் அழுதனள். ஆனால் இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் ஆளுக்கு ஒரு தோளாக அவனுடைய தோள்களை வெட்டினார்கள். அப்பொழுது விராதன் கீழே விழுந்து இறந்தான். பிறகு மூவரும் புறப்பட்டுத் தங்கள் வழியே போயினர்.

துணையோடு போகும் போதே சீதைக்கு வந்தது துன்பம். இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் கடவுளின் அம்சம் உடையோரானதால், விராதனைக் கொன்றார்கள்; தாங்களும் தப்பிப் பிழைத்தார்கள். சீதையையும் காப்பாற்றினார்கள். இல்லாவிடில் இறந்தே இருப்பார்கள். ஆதலால்,

அஞ்சாமல் தனிவழியே போகவேண்டாம்.

அஞ்சாமல் = பயப்படாமல்,

தனிவழியே = துணையில்லாமல்,

போகவேண்டாம் = நீ எங்கேயும் போகாதே.
பயப்படாமலும் துணையில்லாமலும் எங்கேயும் நீ போகாதே.

10. அடுத்தவரை ஒருநாளும் கெடுக்க வேண்டாம் வாலி

கிஷ்கிந்தை என்ற பட்டணத்திற்கு வாலி என்ற வானர வீரன் அரசனாய் இருந்தான். அவனுக்கும் மாயாவி என்ற அசுரனுக்கும் ஒரு காலத்தில் சண்டை உண்டாயிற்று. சண்டையில் மாயாவி ஓட்டம் பிடித்தான். வாலி அவனைத் துரத்திக் கொண்டே ஓடினான். வாலியின் தம்பி சுக்கிரீவன் வாலிக்குத் துணையாய் ஓடினான். மாயாவியோ ஓடி ஓர் குகைக்குள் நுழைந்தான். வாலி குகையின் வாசற்படியில் தனது தம்பி சுக்ரீவனை இருக்கும்படி சொன்னான். பின்பு வாலி குகைக்குள் நுழைந்து மாயாவியுடன் சண்டை செய்தான். மாயாவி சண்டையில் மாண்டான். அவனுக்காக அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் வாலியிடம் சண்டைக்கு வந்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் வாலி எதிர்த்து நின்று கொன்றான்.

இறந்தவர்களின் இரத்தம் வெள்ளமாய்ப் பெருகிக் குகையின் வாசற்படி வழியாய் ஓடி வந்தது. இதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் தனது அண்ணன் இறந்து விட்டான் என்று எண்ணிப் பயந்தான். 'மாயாவி குகையிலிருந்து வெளியே

வந்து தன்னையும் கொன்று விடுவான்' என்று யோசித்தான். உடனே குகையின் வாசற்படியை அவன் ஒரு பாரையால் மூடிவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனான். அங்குள்ளவர்களும் வாலி இறந்து விட்டான் என்றே எண்ணிச் சுக்கிரீவனை அரசனாக ஏற்படுத்தினார்கள். மாயாவியோடு சண்டை மூடிந்ததும் வாலி குகையிலிருந்து வெளியில் வருவதற்கு அதன் வாசற்படியின் அருகே வந்தான். வாசற்படி நன்றாய் மூடப்பட்டு இருந்தது. உடனே வாசற்படியை அடைத்த பாரையைத் தள்ளி விட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தான். ஆங்கு தன் தம்பி அரசனாய் இருப்பதைக் கண்டான். குகையின் வாசற்படியை மூடியது சுக்கிரீவனே என்று நிச்சயித்து அவன்மீது மிகவும் கோபம் கொண்டான். வாலியின் கோபத்தைக் கண்ட சுக்கிரீவன் மிகப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு 'அண்ணா! எனக்குத் தங்களிடம் கெட்ட எண்ணம் ஒன்றும் இல்லை. குகையின் வெளியே பெருகிய அவ்வளவு இரத்தம் மாயாவிக்கு இல்லை என ஊகித்தேன். நீ சண்டையிட்டு இறந்து விட்டாய் என்றே எண்ணி வருத்தப்பட்டேன். மாயாவி வெளியே வந்து, என்னையும் துன்பப்படுத்தாது இருப்பதற்கே குகையின் வாசற்படியை அடைத்தேன். பின்பு இங்கு வந்தவுடனே என்னையே அரசனாய் இருக்கும்படி பிரஜைகள் நியமித்

தனர். நீ உயிரோடிருக்க நான் அரசனாய் வாழ்வதற்கு ஒப்புவேனோ? உன்னை யன்றி எனக்கு யார் துணை உளர்? நான் தெரியாது செய்த பிழைக்கு என்னை மன்னிக்க வேண்டும்' என்று வேண்டினன்.

எது சொல்லியும் வாலிக்கு மனம் இரங்கவில்லை; சுக்கிரீவனுடன் உடனே சண்டையிட ஆரம்பித்தனன். வாலி, சுக்கிரீவனை அடித்துத் துரத்தினான்; சுக்கிரீவன் பயந்து ஓடி ஒளித்துக் கொண்டான். அச்சமயம் இராமரும் இலக்ஷ்மணரும், சீதையைத் தேடிச்சென்றனர். அப்பொழுது சுக்கிரீவன் அவர்களைக் கண்டு தன் குறையை அவர்களிடம் கூறி அவர்களுடைய சிநேகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டனன்.

சுக்கிரீவனோ, ஒரு குற்றமும் செய்யாதவன், ஆயினும் தான் தெரியாமல் செய்தது பிசகு என்றும் ஒப்புக் கொண்டான். அதை அறியாமல் வாலி அவனை அடித்துத் துரத்தியது பெரும் பழியல்லவோ? அப்பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்று இராமர் எண்ணி நிச்சயித்தனர். தன்னை அடுத்து ஆதரிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்ட சுக்கிரீவனைத் துன்புறுத்திய வாலியை இராமர் கொன்றார். அன்றியும் அவர் சுக்கிரீவனைக் கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனாக்கினார். ஆதலால்,

அடுத்தவரை ஒருநாளும் கேடுக்கவேண்டாம்.

அடுத்தவரை = காப்பாற்றவேண்டும் என்று அண்டியவரை
ஒருநாளும் = ஒரு போதும்,

கெடுக்கவேண்டாம் = நீ கெடுக்காதே.

உன்னை வந்து அண்டியவரை ஒருபோதும் நீ கெடுக்காதே.

11. மனம் போன போக்கெல்லாம்

போக வேண்டாம் சீதை

சீதை இராமருடன் காட்டிற்குச் சென்று வசித்து வந்தாள். ஒருநாள் அவளருகே அழகு மிகுந்த ஒரு மான் வந்தது. அதைக் கண்டதும் சீதையின் மனம் அதன் மீதே சென்றது. மாலைப் பிடித்துத் தரும்படி, அவள் இராமரைக் கேட்டாள். அதற்கு இராமர், இது ஒரு மாயமான் இங்கு வசிக்கும் கொடிய அரக்கர்கள் பொய் உருவம் எடுத்து நம்மைப் போன்றவரை ஏமாற்றுவது வழக்கம். ஆகையால் அது உனக்கு வேண்டியதல்ல என்றார். அவருடைய தம்பி இலக்ஷ்மணரும் அவ்வாறே சொன்னார். ஆனால் சீதையின் மனம் மாறவில்லை. தன் மனதின்படியே அதைப் பிடித்துத் தரவேண்டும் என்று அவள் பிடிவாதம் செய்தாள்.

கடைசியாய்ச் சீதை விருப்பத்திற்கு இணங்கி இராமர் மாலைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். மாணும் வேகமாய் ஓடவே இராமர் வெகுதூரம்.

அதைப் பின்பற்றிச் சென்றார். அது அகப்படா தது கண்டு அவர் தனது அம்பினால் அதை எய்தார். அடிபட்ட அந்தப் பொய்மான் இராமர் கூவி யழைப்பதுபோல் 'ஏ இலக்ஷ்மணா! ஏ, சீதா!' என்று கூவி உயிரைத் துறந்தது.

அதைக்கேட்ட சீதை, 'இராமருக்கு ஏதோ தீங்கு நேரிட்டதென இலக்ஷ்மணரை அவருடைய உதவிக்குப் போகச் சொன்னாள். 'இல்லை, இராமருக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடாது. தாங்கள் கேள்வியுற்ற சத்தம் அந்தப் பொய் மானின்செய்கையே' என்றார் இலக்ஷ்மணர். ஆயினும் சீதை அவருடைய நன்மொழியை ஒப்பவில்லை.

சீதையைத் தனியே விட்டு இலக்ஷ்மணர் இராமரைத் தேடிச் சென்றார். அப்பொழுது ஆங்கு மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராவணன் உடனே சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். தன் மனம்போன போக்கின்படி நடந்த சீதை மிகவும் வருந்தும்படி நேரிட்டது. ஆகையால்,

மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்.

மனம் = மனதில், (புத்தியில்)

போனபோக்கு = நினைத்தபடி,

எல்லாம் = எல்லாம்,

போகவேண்டாம் = நீ செய்யவேண்டாம்.

மனதில் நினைத்தபடி எல்லாம் நீ எதுவும் செய்யாதே.

12. மாற்றானை உறவென்று நம்பவேண்டாம்.

ஸ்ரீராமருக்குப் பட்டம் கட்டுவதாகத் தசரதர் நிச்சயித்து ஒரு நல்ல நாள் நியமித்தனர். அதை அறிந்து கூனி இராமரின் மீதுள்ள வெறுப்பை ஈடேற்ற அதுவே சமயமென நிச்சயித்தாள். அவள் கைகேயியிடம் சென்று, 'அம்மா! இராமனுக்கு நாளைக்குப் பட்டம் கட்டப் போகிறார்களாம். நீ அதை அறிவையோ?' என்று கேட்டனள். இராமரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்ட கைகேயி அதைக்கேட்டு மிகவும் சந்தோஷப்பட்டாள். பிறகு அவள் கூனியை நோக்கி, 'நீ கூறிய நற்செய்தியை நான் இதுவரை அறியேன். அதைக்கேட்க எனக்கு மிகுந்த மனக்களிப்பு உண்டாகிறது' என்றாள். அதைக் கேட்ட கூனி கைகேயிடம் 'இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டினால் உன் மகனுக்குக் குறைவன்றோ? அதன்பின் உன் மகன் ஒரு வேலைக்காரனைப் போலவே இருக்கவேண்டுமல்லவா? இதை நீ அறியாய் போலும்?' என்றாள். உடனே கைகேயி 'ஓ! நீ நினைப்பது சரியல்ல. இராமன் மிகுந்த நற்குணம் பொருந்தியவன். அவன் உனக்கு யாதாயினும் கெடுதி செய்தனனோ?' என்று கூனியைக் கடிந்து கூறினாள். கைகேயியின் மொழிகளைப் பொறுத்துக் கேட்ட கூனி 'அம்மா!

நான் உனக்கு கெடுதி நினைப்பவள் அல்லள். நன்றாய் யோசித்துப்பார்! பரதன் இல்லாத சமயத்தில் இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டுவதேன்? அவன் இங்கு இருந்தால் தனக்குக் கட்டும்படி கேட்பான் என்று அல்லவோ? இராமன் எப்பொழுதும் இலக்ஷ்மணனுடனேயே சேர்ந்து இருக்கிறான் அன்றோ? எப்பொழுதாயினும் இராமன் பரதனிடம் பிரியவார்த்தையாடுவதைக் கண்டதுண்டோ? இராமன் தன் தாய் கோசலையிடம் பாராட்டும் பிரியம் உன்னிடத்திலும் பாராட்டுவனோ? அவனுக்கு ஒருவாறு இருந்தாலும், கோசலைக்கு உன்னிடம் அன்பு சிறிதேனும் இருக்குமோ? நீ நன்றாய் யோசித்துப்பார். இவையெல்லாம் உனது நன்மைக்குத்தான் சொல்லுகிறேன்' என்று கூறிக் கைகேயியின் மனதை மாற்றினாள். அவற்றைக் கேட்ட கைகேயி புத்தி மயங்கினாள். கூனி கூறுவதெல்லாம் இராமனிடம் அவள் வைத்துள்ள பகையின் தகைமையைக் காட்டுவது என்பதையும் அவள் சிறிதும் எண்ணவில்லை. 'என்னுடைய தோழியாகிய கூனி எனக்கே கெடுதி நினைப்பாளோ'? என்று கைகேயி எண்ணிக் கூனியை நம்பினாள். பின்பு கூனி கூறியபடியே அவள் முயன்று இராமரைக் காட்டுக்கு அனுப்பினாள்.

அதனால் கைகேயியின் மீது தசரதருக்கு வருத்தம் உண்டாயிற்று. அயோத்தியின் ஜனங்

கள் எல்லோருங் கூடிக் கைகேயியை நிந்தித்தார்கள். பரதனும் தனது தாயை வெறுத்து வெட்கமடையச் செய்தான். அப்போதும் இராமனிடம் பகைகொண்டே கூனி தீங்கிழைத்தாள் என்பதை அறியாது கைகேயி அவளை நம்பினாள். அதன்பயனாய் அவளுக்கு என்றும் மாறாத பெரும் பழி உண்டாயிற்று. ஆதலால்,

மாற்றானை உறவேன்று நம்பவேண்டாம்.

மாற்றானை = பகையாளியை,
உறவு என்று = சினேகிதன் என்று,
நம்பவேண்டாம் = நீ நம்பாதே.

மனதில் ஒன்று நினைத்து வெளியில் ஒன்று பேசும் பகையாளியை நீ சினேகிதன் என்று நம்பாதே.

13. தனம்தேடி உண்ணாமல் புதைக்க வேண்டாம்

சுக்கிரீவனுடைய அண்ணன் வாலி என்போன். வாலியை மாயாவி என்ற ஒரு அசுரன் சண்டைக்கு அழைத்தான். வாலி சுக்கிரீவனையும் கூட்டி அவனுடன் சண்டைக்குச் சென்றான். மாயாவியோ பயந்து, தான் வசிக்கும் ஒரு குகையில் நுழைந்தான். வாலி அப்பொழுது சுக்கிரீவனைக் குகையின் வாசற்படியில் இருக்கச் செய்து, குகைக்குள் நுழைந்தான். மாயாவியைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடிக் குகைக்குள் வாலி அவனுடன் சண்டை செய்தான். அப்பொழுது மாயாவியின்

துணையாளிகள் வாலியை எதிர்த்தார்கள். முடிவில் வாலி எல்லோரையும் கொன்றான். எல்லோருடைய இரத்தமும் ஒரு ஆறுபோல் குகையின் வாசற்படி வழியாய்ப் பெருகிற்று. அதைக்கண்ட சுக்கிரீவன், இவ்வளவு இரத்தம் மாயாவிக்கு உண்டோ? வாலியின் இரத்தமாகவே இருக்க வேண்டும். அண்ணனைக் கொன்ற மாயாவி என்னையும் வெளியேவந்து கொன்று விடுவான் என்று பயந்தான். பெரிய கல்லொன்றை வாசற்படியின்மீது புரட்டி அந்த வாயிலை நன்றாய் அடைத்து அவன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போய்விட்டான்.

பின்பு வாலி வெளியே வருவதற்கு வாயிற்படியின் அருகே சென்று அது அடைத்திருப்பதைக் கண்டான். அப்பொழுது அவன், 'இராச்சியத்தை என்னிடமிருந்து அபகரித்து ஆளுவதற்குச் சுக்கிரீவனே இவ்வாறு செய்துள்ளான். அவனுடைய கெட்ட எண்ணத்திற்கு அவனை நான் கொன்றே தீர்வேன்' என்று கூறிக் கல்லைத் தள்ளி வெளியே வந்தான். கிஷ்கிந்தையில் சுக்கிரீவன் உண்மையைச் சொல்லியும் வாலி நம்பாமல் அவனை ஊரைவிட்டு ஓட்டிவிட்டான். சுக்கிரீவன் பயந்தோடி ஒரு மலையினுச்சியிற் போய் ஒளித்துக் கொண்டான்.

மாண்டது மாயாவியோ அல்லது தனது மூத்தோனோ என்று கண்டறியாமல், சுக்கிரீவன்

வாலியைக் குகையில் வைத்து மூடியதால், உயிர் தப்பியோடி ஒளியும்படி நேரிட்டது. இதைப் போல் பணமாகிய தனத்தைத் தேடிச் சம்பாதித்து உண்ணாமல் புதைத்துவைத்தால், நமக்குக் கிடைக்காமல் மற்றோர் கொண்டுபோய் விடுவார்கள். பிறகு நாம் துன்பப்படுவோம். ஆதலால்,

தனம்தேடி உண்ணாமல் புதைக்கவேண்டாம்.

தனம்தேடி = பணத்தைச் சம்பாதித்து,

உண்ணாமல் = விரூறச் சாப்பிடாமல்,

புதைக்கவேண்டாம் = நீ புதைத்துவைக்காதே.

பணத்தைச் சம்பாதித்து, விரூறச் சாப்பிடாமல் நீ புதைத்து வைக்காதே.

14. தருமத்தை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம் சபரி

கிஷ்கிந்தாபுரிக்கு அருகே பம்பை என்ற ஒரு குளம் உண்டு. அதன் சமீபத்தில் சபரி என்ற ஒரு பெண் தவம் செய்துகொண்டு இருந்தாள். அவள் கடவுளிடம் பக்தியோடு இருப்பவர்களுக்கு உதவி செய்பவள். விருந்தாளிக்குப் பசியாற அன்ன மிட்டு மனது களிப்படைந்து காலம் கழித்துவரும் சிறந்த தருமவதி.

இராமர் அயோத்தியைவிட்டுக் காட்டுக்குப் புறப்பட்டுக் கங்காநதியின் கரையில் தங்கினார். பின்பு அதைக் கடந்து சென்று அவர் சித்திரகூடம் என்ற மலையில் தங்கியிருந்தார். சமீபத்தில்

வந்திருந்த இராமர், தானிருக்கும் இடத்திற்கும் வருவார் என்பது சபரிக்குத் தெரியும். ஏனெனில் அவள் இராமரிடம் மிகுந்த பக்தி உள்ளவள். 'இராமரை எப்பொழுது பார்ப்பேன்? அவரை எப்படி உபசரிப்பேன்? எவ்வாறு வணங்குவேன்? எனக்கு அவரைக் கண்டு களிக்கும் பாக்கியமும் உண்டோ?' என்று அவள் எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள். பின்பு சீதையைத் தேடிக்கொண்டு இராமர் சபரி ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தார்.

அதைக் கண்ட சபரி, அப்பெருமானை வணங்கி, பழ ஆகாரங்களை அவருக்குக் கொடுத்து நன்கு உபசரித்தாள். இராமரும் மிகுந்த பிரீதியுடன் அவைகளை உண்டார். அவ்வாறு இராமர் உண்டு இளைப்பாறியபின், சபரி அவரை வணங்கி, 'என்னுடைய ஆசிரியர்கள் பரமபதத்திற்குப் போய் இருக்கிறார்கள். நானும் அங்கே போகவேண்டும். அதற்குத் தாங்கள் உத்தரவு அளிக்கவேண்டும்' என்று வேண்டினாள். இராமரும் அவ்வாறே உத்தரவு கொடுத்தார். உடனே அவள் இராமரின் முன்பே ஒரு பெரிய குழியில் பெருந்தீ வளர்த்து, ராம-ராம என்று சொல்லிக்கொண்டே அதில் குதித்தாள். சபரிக்குப் பரமபதம் கிடைத்தது என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? பரமபதம் என்றால், பகவான் இருக்கிற மோக்ஷ லோகம் என்று பெயர்.

தருமத்தை மறக்காமல் வந்த விருந்தினருக்கு விருந்திட்டு உபசரித்து வந்த சபரிக்கு மோகும் கிடைத்தது. ஆகையால்,

தருமத்தை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம்.
 தருமத்தை = தருமம் செய்வதை,
 ஒருநாளும் = ஒரு நாளாயினும்,
 மறக்கவேண்டாம் = நீ மறந்துவிடாதே.
 தருமம் செய்வதை ஒருநாளாயினும் நீ மறந்துவிடாதே.

15. சினந்தேடி அல்லலையும் தேட வேண்டாம்.

இராவணன் சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போனது, இராமருக்கும் இலக்ஷ்மணருக்கும் தெரிந்தது. இருவர்க்கும் உடனே அடங்காத கோபம் உண்டாயிற்று. அவர்கள் மிகுந்த துயரப்பட்டு இலங்கைக்குப் போனார்கள். இலங்கை என்பது இராவணனால் ஆளப்பட்ட தேசம்.

இராவணனுடைய தம்பி விபீஷணர் என்பவர். மிகவும் நல்லவர். கல்வி கேள்விகளில் தேறிய புத்திசாலி; கடவுளிடம் அதிக பக்தி உடையவர். அவர் அப்பொழுது இராவணனிடம் சென்று “அண்ணா! நீ சீதையைத் திருடிக்கொண்டு வந்தது தகாதகாரியம். இதனால் நமக்கு மீளாத துயரம் உண்டாகும். சீதையைக் கொண்டு போய் இராமரிடம் விட்டுவிடுவதே நலம்” என்று

புத்தி கூறினார். இராவணனோ அவனது புத்தியை ஒரு சிறிதுங் கேட்கவில்லை.

மனதில் வெறுப்படைந்த விபீஷணர் இராமரிடம் போய் இராவணனுடைய பிடிவாதத்தை அறிவித்தார். இராமருக்கு இராவணன் மீது மிகுந்த சினம் உண்டாயிற்று. இராவணனோடு சண்டை செய்து அவனையும் அவன் ஜனங்களையும் வேரோடு அழித்தார். இராவணன் தன்கூட்டத்தோடு மாண்டது எதனால் என்று இப்பொழுது அறிவீர்கள் அல்லவா? பிறருடைய கோபத்தைத் தேடி அதனால் அளவற்ற துன்பம் உண்டாக்கிக் கொண்டதனால் அன்றோ? ஆதலால்,

சினந்தேடி அல்லலையும் தேடவேண்டாம்.

சினந்தேடி=பிறர் நம்மீது கோபப்படும்படி செய்து,

அல்லலையும்=அதனால் துன்பத்தையும்,

தேடவேண்டாம்=நீ உண்டாக்கிக் கொள்ளாதே.

பிறர் நம்மீது கோபப்படும்படி செய்து, அதனால் துன்பத்தை நீ உண்டாக்கிக் கொள்ளாதே.

16. குற்றமொன்றும் பாராட்டித் திரியவேண்டாம். பட்டின

இராமருக்கு அயோத்தியில் பட்டம் கட்டுவது என்று, பட்டினத்து ஜனங்கள் எல்லோரும் பரவசமாய் இருந்தார்கள். இராமரும் சந்தோஷ

மாய் இருந்தார். எல்லோரும் ஆவலுடன் கூடியிருந்த அச்சமயத்தில் இராமரை அவரது தகப்பனார் அழைப்பதாக ஆள் வந்து அழைத்தான். இராமர் அவ்வாறே சென்றனர். கைகேயி அப்பொழுது இராமரைப்பார்த்து 'நீ பதினான்கு வருடம் காட்டுக்குப் போகவேண்டும். உனக்குப் பதிலாய்ப் பரதன் பட்டம்கட்டி இராஜ்யத்தை ஆளவேண்டும். நான் இவ்வாறு உன் தகப்பனாரிடம் இரண்டு வரம் வாங்கி இருக்கிறேன். இதை உன்னிடம் சொல்ல அவர் கஷ்டப்படுகிறார். நானே சொல்லிவிட்டேன். இனி உன் இஷ்டம்' என்றாள்.

அதைக்கேட்ட இராமர் உடனே காட்டுக்குப் புறப்பட்டார். அவர் சிறிதும் வருத்தப்படவில்லை. அது தமது நன்மைக்கே என்று எண்ணினார். கங்கா நதியைத் தாண்டிச் சித்திரகூடம் என்ற மலைக்குப் போனார். அங்கே கொஞ்சகாலம் கழித்தார். இதற்குள் அவருடைய தகப்பனாராகிய தசரதர் இறந்துவிட்டார்.

அச்சமயத்தில் பாட்டனார் வீட்டில் இருந்த பரதன் அயோத்திக்கு வந்தான். அங்கு வந்ததும் நடந்த செய்திகளை எல்லாம் கேட்டு அவன் மிக வருத்தப்பட்டான்; தனது தாயாரைக் கோபித்துக் கொண்டான். உடனே இராமரை அயோத்திக்குத் திரும்பவும் அழைத்துவரப் புறப்பட்டான். இராமர் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று பரதன்

அவரை அயோத்திக்கு அழைத்தான். அதற்கு இராமன் பரதனை நோக்கிப் 'பெற்றோர் சொன்னபடி நீ இராஜ்யத்தை ஆளவேண்டும். அதனைவிடுத்துத் தவசியைப் போல் வேடம் பூண்டு நீ இங்கு வரலாமோ?' என்றுகேட்டார்.

அதற்குப் பரதன் 'கைகேயி குடும்பத்திற்குத் தகாதவள். நமது பிதாவின் மரணத்திற்குக் காரணமாயுள்ளவள். இவ்வாறான கொடும் பாவியின் வயிற்றில் பிறந்தவன் நான். மூத்தோராகிய தாங்கள் இருக்கும்போது, இராச்சியம் ஆளுவது தவறு அன்றோ? ஆகையால் தாங்களே வந்து அரசை ஆளவேண்டும்' என்று வேண்டினன்.

அதற்கு இராமர். 'நியாயமும், சொன்ன சொல் தவறாமையும், ஒழுங்கும், தருமமும், அறிவும், குணமும், மேன்மையும் பெரியோர்களாலே உண்டாகின்றன. அப் பெரியோர் தாயும் தகப்பனும். நமது தாய் வரம் வாங்கினார்; தகப்பனார் உத்திரவு கொடுத்தார். அவற்றை அநுசரிப்பது நமது கடமை. நான் இப்போது திரும்பினால், எனது வாக்கையும் குலதர்மத்தையும் தவறியவனாவேன். ஜனங்களின் நிந்தனைக்கும் ஆளாவேன். ஆகையால் நீ திரும்பிப்போய் நமது இராச்சியத்தை ஆளவேண்டும்' என்றார்.

அதைக்கேட்ட பரதன் தனது தாயை ஒரு சத்துருவென்று எண்ணி மூத்தோர் வார்த்

தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து திரும்பிச் சென்றான். குற்றம் பாராட்டாத இராமனை உத்தமமான பிள்ளை என்று எல்லோரும் எப்பொழுதும் புகழ்ந்து கொண்டாடுகிறார்கள். ஆகையால்,

குற்றம் ஒன்றும் பாராட்டித் திரியவேண்டாம்.

குற்றம் = குறைகள்,

ஒன்றும் = எதுவும்,

பாராட்டி = சொல்லிக்கொண்டு,

திரியவேண்டாம் = நீ அலையாதே.

எவரீதும் குறைகள் சொல்லிக்கொண்டு நீ அலையாதே.

17. கொலை களவு செய்வாரோடு

இணங்க வேண்டாம் விஷணர்

பலசாலியாகிய இராவணன் எவரையும் மதிக்க மாட்டான். வீணுக்கு வம்பு செய்தும் சண்டை செய்தும் கொலை புரிந்தும் அவன் காலம் கழித்தான். உலகமே அவனுக்குப் பயந்து கொண்டு இருந்தது. இராமருடைய மனைவியாகிய சீதையைக் களவு செய்தான். சடாயு என்ற பறவை அரசனையும் கொன்றான். விபீஷணர், மாரீசன், மாலியவான் முதலியோர் அவனுக்குப் புத்தி சொன்னார்கள். அவனுடைய மந்திரிகள் முதலியோர் அவன் செய்வதே சரி என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். அவனுக்கு அவர்கள் உதவியும்

செய்தார்கள். விபீஷணர் மட்டுமே அவனுடைய பாபத்திற்கு இணங்காமல் அவனை வெறுத்து இராமரிடம் வந்து சேர்ந்துகொண்டார்.

இராமர் இராவணனோடு சண்டை செய்தார். சண்டையில் இராவணனோடு சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் இறந்தார்கள். பின்பு இராவணனும் இறந்தான். இராவணனோடு சேராமல் இருந்த விபீஷணருக்கே இராமர் இலங்கை நகரத்தைப் பட்டம் கட்டி வைத்தார்.

கொலை, களவு செய்த கொடிய இராவணனும் மாண்டான், அவனோடு இணங்கி இருந்தவர்களும் மாண்டார்கள். நற்குணமுள்ள இராமரோடு சேர்ந்த விபீஷணர் வெகு காலம் இலங்கையை ஆண்டுகொண்டு வரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றார். பெருமையையும் அடைந்தார். ஆதலால்,

கொலை, களவு செய்வாரோடு இணங்க வேண்டாம்.

கொலை = கொல்லுவது,

களவு = திருடுவது,

செய்வாரோடு = (இவைகளைச்) செய்கிறவர்களோடு,

இணங்கவேண்டாம் = நீ சேராதே.

கொல்லுகிறவரோடும் திருடுகிறவரோடும் நீ சேராதே.

18. கற்றவரை ஒருநாளும் பழிக்கவேண்டாம்

ஒரு நாள் இராவணன் ஆகாய ரதத்தில் போய்க்கொண்டு இருந்தான். அப்பொழுது ஈசுவரன் இருக்கும் கைலாசமலை தெரிந்தது. அதன் மேலாக அதைக் கடந்துபோக அவன் எண்ணினான்; ஆனால் முடியவில்லை. கைலாச மலையின் வாசற்படியில் ஒருவர் காவல் ஆளாக இருந்தார். அவர் நன்றாய்ப் படித்தவர்; அவர் பெயர் நந்தி தேவர். ஈசுவரனுக்கு இரண்டாவதாக அவரை எல்லோரும் வணங்குவார்கள். அவர் இராவணனைப் பார்த்துக் 'கைலாச மலைக்கு மேலாக ஒரு ரதமும் போகாது. வலது புறமாகச் சுற்றிக்கொண்டுபோ' என்றார். அதற்கு இராவணன், 'குரங்கு முகத்தை யொத்த முகத்துடன் கூடிய உன்னை யார் கேட்டது? நீ உன் வேலையைப்பார்' என்று பழித்தான்.

நந்தி தேவருக்கு அப்பொழுது கோபம் மூண்டது. அவர் இராவணனைப் பார்த்து, 'நீ என்னைக் குரங்கு முகன் என்றாய். நீ சீக்கிரத்தில் குரங்கு முகத்தினர்களாலேயே நாசம் அடையக் கடவாய்!' என்று சபித்தனர்.

இராவணன் சீதையைத் திருடி வந்தபின், குரங்குமுகமாய் உள்ள அனுமாலேயே முதலில்

தனது நாசத்தைத் தானே தேடிக்கொண்டான். பிறகு அவரைச் சேர்ந்தவர்களாலும் இராமராலும் முழுதும் நாசம் அடைந்தான். ஆதலால்,

கற்றவரை ஒருநாளும் பழிக்க வேண்டாம்.

கற்றவரை = படித்தவர்களை,

ஒருநாளும் = ஒருபோதும்,

பழிக்கவேண்டாம் = நீ இகழ்ந்து பேசாதே.

படித்தவர்களை ஒருபோதும் நீ இகழ்ந்து பேசாதே.

19. மூத்தோர் சொல் வார்த்தைதனை மறக்க வேண்டாம்

சீதைக்குக் கலியாணம் ஆகி இராமருடன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டாள். அப்பொழுது அவளுடைய பெற்றோரும் பெரியோர்களும் அவளுக்குப் புத்திமதி சொன்னார்கள். 'மாமனார், மாமியார், புருஷன், மூத்தோர் முதலானவர்கள் சொல்வதைத் தட்டாதே. ஒருபோதும் அவர்களைத் தடுத்துப் பேசாதே. அவர்களிடத்தில் நீ மரியாதையாய் நட,' என்று சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

இராமர் காட்டுக்குப் புறப்படும்போது சீதையும் கூட வருவதாகச் சொன்னாள். அதற்கு இராமர், காட்டில் பாதை கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து இருக்கும். அங்கே துஷ்ட மிருகங்களும் கொடிய அரக்கர்களும் இருப்பார்கள்; அப்

படிப்பட்ட இடத்திற்கு நீ வருவது சரியல்ல. இங்கேயே இருந்து உனது மாமனார், மாமியார் முதலானவர்களுக்கு உதவியாய் இரு' என்றார். மற்றவர்களும் அப்படியே அவளுக்குப் புத்திமதி சொன்னார்கள். அவை ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. சீதையோ தனது பெற்றோர்கள் சொன்ன புத்திமதியை அப்பொழுது மறந்தாள். இராமரும் மற்றோரும் சொல்லிய நல்ல வார்த்தைகளைக் கேட்காமல் காட்டுக்குப் போனாள். காட்டில் அவள் தனியாய்ச் சற்று நேரம் இருக்கும்போது இராவணன் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டான். சீதை தனது நாயகனைப் பிரிந்து, சிறையிலிருந்து மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள்.

தனது பெற்றோர், பெரியோர் வார்த்தைகளை மறக்காமல், புருஷன் சொற்படி சீதை நடந்திருந்தால் அவளுக்கு இத்தகைய கஷ்டங்கள் ஒன்றும் நேர்ந்திருக்காது அல்லவா?

இராமர் காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது இலக்ஷ்மணரும் புறப்பட்டார். இலக்ஷ்மணரின் தாயார் சுமித்திரை அவரைப் பார்த்து, 'நீ காட்டில் அன்ன ஆகாரத்தைக் கவனியாதே. இரவும் பகலும் உனது அண்ணனுடனேயே இரு. உன் அண்ணியாரைப் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக் கொள்.

பதினான்கு வருடம் கழிந்ததும் அவர்களுடையே வந்து சேர்' என்றாள்.

இலக்ஷ்மணர் அப்படியே பதினான்கு வருடம் தனது அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் உதவியாய் இருந்தார். அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்ததும் இலக்ஷ்மணரை அவரது நற்குணத்திற்காக எல்லோரும் வாழ்த்தினார்கள். ஆதலால்,

மூத்தோர் சொல் வார்த்தைதனை மறக்கவேண்டாம்.

மூத்தோர் = பெரியவர்கள்,

சொல் = சொல்வதான,

வார்த்தைதனை = புத்திமதிகளை,

மறக்கவேண்டாம் = நீ மறந்து விடாதே.

பெரியவர்கள் சொல்வதான புத்திமதிகளை நீ மறந்துவிடாதே.

20. முன்கோபக் காரரோடு

இணங்க வேண்டாம்

இராவணன் சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போனதும், அனுமார் அவளைத் தேடி இலங்கைக்குப் போனார்; அங்கே சீதையைக் கண்டு சந்தோஷம் அடைந்தார். அனுமார் இராவணனுடைய பலத்தை அறியவும், இராமருடைய பராக்கிரமத்தை இராவணனுக்குக் காட்டவும் எண்ணினார். அசோகவனம் என்ற இராவணனுடைய நந்தவனத்தை அழித்தார். இராவணனுடைய சேனைகள் அனுமாரைப் பிடிக்க

வந்தனர். அனுமார் அவர்கள் எல்லோரையும் அடித்துக் கொன்றார். பின்பு அவர், இராவணனைப் பார்த்துப் பேச எண்ணினார். அப்பொழுது அவர்களிடம் தான் பலமில்லாது அகப்பட்டது போல் அகப்பட்டுக்கொண்டார்.

அப்பொழுது அவர்கள் அனுமாரை இராவணனிடம் கொண்டு போயினர். இராவணனது மகளை அசோகவனச்சண்டையில் அனுமார் கொன்று விட்டார். ஆகையால், இராவணனுக்கு அதிகக் கோபம் உண்டாயிற்று. அனுமாரைக் கொன்றுவிடும்படி இராவணன் கட்டளையிட்டான். தூதாக வந்தவரைக் கொல்வது பாபம் என்று விபீஷணர் சொன்னார். இராவணன் மறுபடியும் முன் கோபத்துடன், 'குரங்குக்கு அழகு வால், ஒரு குரங்குக்கு வால் போய்விட்டால், அதை மற்ற குரங்குகள் சேர்க்காது. ஆகையால் அனுமாரின் வாலில் துணியைச் சுற்றிக் கொளுத்தி விட்டு விடுங்கள்' என்றான். இராவணனுடைய ஏவலாளிகள் அப்படியே செய்தார்கள்.

அனுமார் இராமரிடத்திலும் சீதா தேவி இடத்திலும் மிகுந்த பக்தி உள்ளவர். தனது வால் கொளுத்தப்பட்டபொழுது அவர் இராமரையும் சீதையையும் நினைத்துத் துதித்தார். இராமரும் சீதையும் மஹாவிஷ்ணுவாயும் இலக்ஷ்மியா

யும் உள்ளவர்கள். அவர்களது கருணையால் நெருப்பு அனுமாரைச் சுடாமல் விட்டது. முன்கோபக்கார இராவணனுக்குப் புத்தி உண்டாக்க அனுமார் எண்ணினார். அவர் வீடுகளின் மேல் ஏறிக் குதித்துத் தாவி இலங்கையைக் கொளுத்தி விட்டார். ஊர் எல்லாம் எரிந்துபோய் விட்டது.

இராவணனுடைய முன் கோபத்தினால் அல்லவோ இலங்கைக்கும் அதில் உள்ள பிரஜைகளுக்கும் கேடு வந்தது? ஆதலால்,

முன்கோபக் காரரோடு இணங்க வேண்டாம்.

முன்கோபக்காரரோடு = முன் பின் யோசிக்காமல் கோபமாய்ப் பேசுகிறவர்களோடு,

இணங்கவேண்டாம் = நீ சேராதே.

முன்பின்போசியாமல் கோபிக்கிறவர்களோடு நீ சேராதே.

21. கருதாமல் கருமத்தை முடிக்கவேண்டாம்

ஸ்ரீராமருடைய தகப்பனாரின் பெயர் தசரதர். அவரது குடிகளின் பயிர்களைக் காட்டு மிருகங்கள் அழித்தன. அவற்றைக் கொல்லத் தசரதர் காட்டுக்குப் போனார். பல கொடிய மிருகங்களைக் கொன்றார். அப்பொழுது அவருக்குக் களைப்பும் தாகமும் உண்டாயிற்று. அங்கே இருந்த குளத்தில் தண்ணீர் குடித்துத் தாகம் தணிந்தார். களைப்

புத் தீருவதற்காகப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு மரத் தடியில் அன்று இரவு அவர் தங்கினார்.

அப்பொழுது குளத்தில் ஒரு யானை தண்ணீர் குடிப்பதுபோல் சத்தம் ஒன்று கேட்டது. உடனே அவ்விடத்தில் இருந்து ஒரு அம்பு எய்தார். அப்பொழுது மனித சத்தம் கேட்டது. கேட்டதும் தசரதர் ஓடிப்போய் அங்கே ஒரு சிறுவனைக் கண்டார். அவர் அவனைப் பார்த்து, 'அப்பா, நீ யார்? எதற்காக இங்கு வந்தாய்' என்று கேட்டார்.

அதற்குச் சிறுவன் 'என் தாய் தகப்பனார் வயது சென்றவர்கள், அவர்களுக்குக் கண் தெரியாது. அவர்கள் காசிக்குப் போக ஆசை கொண்டார்கள். ஒரு காவடி கட்டி, அவர்களை அதில் உட்காரவைத்து நான் தூக்கிக்கொண்டு போகிறேன். அவர்களது தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காகத் தண்ணீர் கொண்டுபோக இங்கு வந்தேன். உமது பாணத்தால் அடிபட்டேன்' என்று சொல்லி உடனே இறந்துபோனான்.

இதைக்கண்ட தசரதர் மிகவும் வருந்தி, அச்சிறுவனின் பெற்றோர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு போயினார். அவர்கள், 'யாரப்பா நீ? உனது குரல் வேரூய் இருக்கிறதே?' என்றார்கள். தசரதர் அப்பொழுது அவர்களிடத்தில் நடந்த சங்கதியைச்

சொன்னார். அதற்கு அவர்கள், 'நீ கருதாமல் செய்த காரியத்தால் எங்களுக்குப் பிள்ளை உதவாமல் போயிற்று. அப்படியே உனக்கும், உன் பிள்ளை உதவாமல் போகட்டும்' என்று சபித்தார்கள். அப்பொழுதே அவர்களும் புத்திர சோகத்தைச் சகிக்காமல் இறந்து போனார்கள்.

தசரதர் தவறியே அம்பு எய்தனர்; அது ஒரு குற்றமும் செய்யாத பிள்ளையைக் கொன்றது. அதன் பயனாகத் தசரதர் இறந்தபோதும் அவர்கள் சபித்தவண்ணம் ஸ்ரீராமர் அவரிடம் இல்லாமல் போகும்படி ஆயிற்று. ஆதலால்,

கருதாமல் கருமங்கள் முடிக்கவேண்டாம்.

கருதாமல் = கவனியாமல்,

கருமங்கள் = காரியங்களை,

முடிக்கவேண்டாம் = நீ செய்யாதே.

எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் தீர்க்க ஆலோசனை செய்து கவனித்துப் பாராமல் நீ செய்யாதே.

22. எளியாரை எதிரிட்டுக்கொள்ள வேண்டாம்

இராவணன் தவம் செய்து சிறந்த வரம் பெற்றவன். அவன் தனது பலத்தின் பெருமையை எண்ணி மிகுந்த கர்வம் அடைந்தான்; தன்னை ஒருவரும் ஜயிக்க முடியாது என்று நினைத்தான்.

உலகமெல்லாம் பற்றி எல்லோரையும் சண்டைக்கு இழுத்து வருவான். அடிப்பான்? கொல்லுவான். எளியவராய் இருந்தாலும் விடமாட்டான். அவன் அநேக பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் பல துன்பத்திற்கு உட்படுத்தினான்.

“எளியாரை வலியார் அடித்தார்
வலியாரைத் தெய்வம் அடிக்கும்”

என்பதை இராவணன் ஒருபோதும் எண்ணவில்லை. கடைசியில் கடவுளுக்கே பொறுக்கவில்லை. ஏழைகள் மீது எப்பொழுதும் இரக்கமுள்ள மகாவிஷ்ணு ஸ்ரீராமராகப் பிறந்தார்.

ஸ்ரீராமர், தன் மனைவி சீதையோடு காட்டுக்கு வந்தார். இராவணன் சீதையைத் திருடினான். ஸ்ரீராமருக்கும் இராவணனுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. இராவணன் சண்டையில் களைத்துப் போனான். ‘இராவணன் நமக்கு எளியவன்; இவனை வேண்டுமாயின், இப்பொழுதே கொன்று விடுவேன். ஆயினும் அவனைச் சரியாய்ச் சண்டையிலேயே எதிர்த்துக் கொல்லவேண்டும்’ என்று இராமர் நினைத்தார். அவர் இராவணனை நோக்கி, ‘நீ இன்றைக்குக் களைத்து விட்டாய். நாளை வா; போ’ என்றார். இராவணனும் அவ்வாறே சென்று இளைப்பாறினான். மறுபடியும் சண்டைக்கு வந்தான். இராமர் அவனை எதிர்த்துக் கொன்றார்.

‘அரசன் அன்று கொன்றால்
தெய்வம் நின்று கொல்லும்’

என்றபடி இராவணன் மாண்டான். ஆதலால்,

எளியாரை எதிரிட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்.

எளியாரை = ஏழை ஜனங்களை,

எதிரிட்டுக் கொள்ள வேண்டாம் = நீ பகைத்துக்கொள்ள
[வேண்டாம்.

ஏழை ஜனங்களை நீ பகைத்துக் கொள்ளாதே.

23. சேராத இடந்தனிலே சேரவேண்டாம்

இராவணன் தம்பி கும்பகர்ணன். நன்றாய்ப்
படித்த புத்திசாலி; நீதியில் தேர்ந்தவன். இராவ
ணன் செய்கிற அநியாயங்களை அவன் ஒப்புக்
கொள்வதில்லை. இராவணன் சீதையைத் திருடி
வந்த சங்கதி கும்பகர்ணனுக்குத் தெரிந்தது.
உடனே அவன் இராவணனிடம் சென்று
‘அண்ணா! பகவானே கடவுளாகப் பிறந்திருக்கிறார்.
நீ சீதையை எடுத்து வந்தது பாபமாகும். அவளை
உடனே இராமரிடம் கொண்டுபோய் விட்டு, அவ
ருடைய கருணையைத் தேடிக்கொள். இல்லாவிடில்
நம்மைச் சார்ந்த எல்லோருக்கும் கெடுதி உண்டா
கும்’ என்றான்.

அதற்கு இராவணன், ‘நான் இராமனுக்கு
இளைத்தவனா? எவ்விதமாயினும் சீதையைக்

கொண்டுபோய் விடமாட்டேன்' என்றான். இராவணன் தனது பேச்சைக் கேட்காததால் கும்பகர்ணன் போய்விட்டான். பிறகு இராமருக்கும் இராவணனுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று.

இராவணன் கெட்டவன், அவனோடு சேர்ந்தால் கெடுதி வரும் என்று தெரிந்தும், கும்பகர்ணன் இராவணனோடு சேர்ந்து இராமரிடம் போர் தொடுத்தான். அவன் கெட்ட சேர்க்கையின் பயனாய்ச் சண்டையில் மாண்டான். ஆதலால்,

சேராத இடந்தனிலே சேர வேண்டாம்.

சேராத இடந்தனிலே = சேரத் தகாதவர்களிடத்திலே,

சேரவேண்டாம் = நீ சிநேகம் செய்யாதே.

சேரத் தகாதவர்களிடத்திலே நீ சிநேகம் செய்யாதே.

24. செய்த நன்றி ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்

ஸ்ரீராமர் சீதையைக் காணாமல் தேடிப் பார்க்கும்போது, சுக்கிரீவனைக் கண்டார். சுக்கிரீவன் வாலியின் தம்பி. வாலி கிஷ்கிந்தை என்ற பட்டணத்துக்கு அரசன். வாலி சுக்கிரீவனை அநியாயமாய்த் துரத்திவிட்டான். ஸ்ரீராமருக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் சிநேகம் உண்டாயிற்று. சுக்கிரீவன் தன்னை வாலி துரத்தி விட்டதை இராமரிடம் சொன்னான். இராமரும் தனது மனைவி சீதையை

இராவணன் திருடிப் போனதைச் சொன்னார். அப் பொழுது சுக்கிரீவன், அநியாயமாய் என்னைத் துரத்தின வாலியைக் கொன்று, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். நான் கிஷ்கிந்தைக்கு அரசன் ஆனதும், என் சேனைகளை அனுப்பிச் சீதையைத் தேடிவரச் சொல்லுகிறேன்,' என்று இராமரிடம் சொன்னான். இராமர் அதற்கு உடன்பட்டு வாலியைக் கொன்றார். கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனாய் அனுக்குப் பட்டம் கட்டினார்.

பின்பு, சுக்கிரீவன், ஸ்ரீராமருக்குச் சொல்லியதை மறந்து விட்டான். வெகுநாள் வரையில் அவன் இராமரிடம் வரவில்லை. ஸ்ரீராமருக்குத் துக்கம் அதிகமாயிற்று. 'சுக்கிரீவன் நன்றி கெட்டவன்; செய்த உபகாரத்தை மறப்பவன்' என்று ஸ்ரீராமர் எண்ணினார். பிறகு அவர் இலக்ஷ்மணரைச் சுக்கிரீவனிடம் அனுப்பினார். இலக்ஷ்மணர் கோபத்தோடு சுக்கிரீவனிடம் சென்றார். இதை அறிந்த வாலியின் பெண்சாதி இலக்ஷ்மணரிடம் ஓடி மன்னிக்கும்படி வேண்டினாள். இலக்ஷ்மணருக்குக் கோபம் குறைந்தது.

சுக்கிரீவன், ஸ்ரீராமர் தனக்குச் செய்த நன்றியை மறந்தான். அதனால் ஸ்ரீராமர் வருந்தவும், இலக்ஷ்மணர் கோபிக்கவும் ஆயிற்று. வாலியின்

பெண்சாதி சமாதானம் சொல்லாமல் இருந்தால்,
கெடுதி நேரிட்டே இருக்கும். ஆதலால்,

செய்தநன்றி ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்.

செய்த நன்றி = ஒருவர் செய்த உபகாரத்தை,

ஒருநாளும் = ஒருபோதும்,

மறக்க வேண்டாம் = நீ மறக்காதே.

ஒருவர் செய்த உபகாரத்தை நீ ஒருபோதும் மறக்காதே.

25. உற்றுரை உதாசினங்கள் சொல்ல வேண்டாம்

வாலி, தன்னை எதிர்த்த மாயாவியைத் துரத்திக்கொண்டு ஒரு குகைக்குள் ஓடினான். பிறகு அவன் மாயாவியைக் கொன்றுவிட்டுக் குகையின் வாசற்படிக்கு வந்தான். வாசற்படி பாறாங் கல்லால் அடைக்கப்பட்டு இருந்ததைக் கண்டான். ‘சுக்கிரீவன் தனது இராச்சியத்தை ஆள எண்ணியே குகையின் வாசற்படியை அடைத்தான்’ என்று எண்ணினான். கோபப்பட்டான்; உடனே அவன் பாரையைத் தள்ளிவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போய்ச் சுக்கிரீவனைக் கண்டான். அப்பொழுது கோபத்துடன் “வஞ்சகா! நீ இங்கு நிற்காதே. ஓடி விடு. நீ ஓடாவிடில் நான் உன்னை இப்பொழுதே கொன்று விடுவேன். இடுப்பில் கட்டி இருக்கும் ஆடையைத் தவிர நீ ஒன்றும் கொண்டு

போகக்கூடாது. ஆடை ஆபரணங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் கழற்றி வைத்துவிடு” என்று சொன்னான். சுக்கிரீவனை இராச்சியத்தை விட்டு வெளியே ஓட்டிவிட்டான்.

சுக்கிரீவனிடம் ஒரு குற்றமும் இல்லை. ‘தனது சகோதரன் இறந்து விட்டான்’ என்று எண்ணி வாசற்படியை அடைத்தான். தன்னைக் குடிகள் அரசனாய் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதனால் அரசனானான். இவை ஒன்றையும் வாலி கேட்கவில்லை. உற்ற துணைவனும், தம்பியும் ஆயிற்றே என்றும் எண்ணவில்லை.

சுக்கிரீவன் ஒன்றும் பேசாமல் வெளியே போய்ச் சீதையைத் தேடிவந்த இராமரைக் கண்டான் ; அவருடன் சிநேகம் செய்துகொண்டான். வாலி பேசிய உதாசினங்களை அவருக்கு உரைத்தான். ஸ்ரீராமரும் வாலியின் கொடுமையைக் கேட்டு அவனைக் கொன்றார். ஆதலால்,

உற்றாரை உதாசினங்கள் சொல்ல வேண்டாம்.

உற்றாரை = சிநேகிதர்களையும் பந்துக்களையும்,
உதாசினங்கள் = கொடு வார்த்தைகள்,
சொல்லவேண்டாம் = நீ சொல்லாதே.

சிநேகிதர்களையும் பந்துக்களையும் நோக்கி நீ இல்லாத வார்த்தைகளையும் திங்கான வார்த்தைகளையும் சொல்லாதே

26. காணாத வார்த்தைகளைக் கட்டுரைக்க வேண்டாம்

இராவணன் தங்கையின் பெயர் சூர்ப்பநகை. இவள் ஸ்ரீராமரைக் காட்டில் கண்டாள். தன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென இராமரைக் கேட்டாள். அவர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. 'ஸ்ரீராமருக்குச் சீதை இருப்பதால் என்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. சீதையைக் கொன்றுவிட்டால், என்னை அவர் ஏற்றுக் கொள்வார்' என்று எண்ணினாள். சீதையைக் கொல்ல அவள் அருகே போனாள். இதைக் கண்ட இலட்சுமணர் சூர்ப்பநகையின் மூக்கு முதலிய அவயவங்களை அறுத்து அனுப்பிவிட்டார். அப்போது அவள் ஓடிச்சென்று கரன், தூஷணன், திரிசிரன் முதலியோர்களிடம் முறையிட்டுக் கொண்டாள். இதைக் கேட்டு அவர்கள் தங்களுடைய சேனைகளுடன் ஸ்ரீராமரிடம் வந்து சண்டையிட்டு இறந்தார்கள்.

பின்பு, சூர்ப்பநகை இலங்கைக்குச் சென்று இராவணனிடம் இல்லாத பொய்வார்த்தைகளை எல்லாம் கட்டிச் சொன்னாள். இராவணனும் கோபத்துடன் உடனே தண்டகவனத்திற்குச் சென்று சீதையை இராம லக்ஷ்மணருக்குத் தெரியாமல் திருடி வந்தான். இராமரும் லக்ஷ்மணரும் இலங்

கைக்கு, வந்து இராவணனுடன் சண்டை செய்தார்கள். இராவணனும் அவனுடன் சேர்ந்தோர்களும் சண்டையில் மாண்டார்கள்.

நடக்காத சங்கதியை, நடந்ததாகச் சொல்வது கட்டு வார்த்தை என்பது. சூர்ப்பநகை, கட்டு வார்த்தையை இராவணனிடம் சொன்னான். அவனும் அதை நம்பினான். இராவணனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் அதனால் மாண்டார்கள். சூர்ப்பநகைக்குத் துணை ஒருவரும் இல்லாது போனார்கள். பிறகு அவள் அனாதையாய் நின்று தவித்தாள். ஆதலால்,

காணாத வார்த்தைதனைக் கட்டுரைக்க வேண்டாம்.

காணாத வார்த்தைதனை = நேரில் பார்க்காத சங்கதியை, கட்டுரைக்க வேண்டாம் = பார்த்ததாகப் பொய் சொல்லாதே.

பார்க்காத சங்கதியைப் பார்த்ததாக நீ சொல்லாதே.

27. புண்படவே வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டாம் சீதை

ஸ்ரீராமருடன் சீதையும் காட்டில் வசித்து வந்தாள். அங்கே அவள் ஒரு அழகிய மாளைக் கண்டாள்; அதை பிடித்துத் தரும்படி இராமரைக் கேட்டாள். 'அது பொய் மான். மோசக்கார அரக்கர்கள் வழக்கமிது' என்று ஸ்ரீராமரும் இலக்ஷ்மணரும் அவளுக்குச் சொன்னார்கள். அப்

படிச் சொல்லியும் சீதை பிடிவாதம் செய்தாள். இராமர் மாலைப் பிடிக்கப் போனார். அது அதிக தூரம் ஓடிவிட்டது. இராமரும் கூடவே ஓடியும் அதை அவரால் பிடிக்க முடியவில்லை. ஓர் அம்பை அவர் அதன்மீது எய்தார். அம்பால் அடிபட்டு அந்தப் பொய் மான், இராமர் சத்தத்தைப்போல் கத்திக்கொண்டு கீழே வீழ்ந்து இறந்தது.

மான் கத்தியது சீதைக்குக் கேட்டது. 'இராமருக்குக் கெடுதி வந்துவிட்டது' என்று அவள் எண்ணினாள். அப்பொழுது அவள் இலக்ஷ்மணரைப் போகச் சொன்னாள். 'இராமருக்கு ஒரு கெடுதியும் வராது' என்று இலக்ஷ்மணர் சொன்னார். ஆனால் அதைச் சீதை நம்பவில்லை. அவள் இலக்ஷ்மணரை மிகவும் வருந்தும்படி பேசினாள். இலக்ஷ்மணரால் அவளது வார்த்தைகள் பொறுக்க முடியாது ஆயிற்று. உடனே அவர் தனது அண்ணனைத் தேடி ஓடினார்.

அப்பொழுது சீதை தரியாய் இருந்தாள். அதுவே சமயமென்று இராவணன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். சீதை இலக்ஷ்மணரை வீணாய் நிந்தித்துப் பேசினதினால் கஷ்டப்பட்டாள். ஆதலால்,

புண்படவே வார்த்தைதனைச் சொல்ல வேண்டாம்.

புண்படவே = வருத்தம் உண்டாகும்படி,

வார்த்தைதனை = வார்த்தைகளை,
சொல்லவேண்டாம் = நீ சொல்லாதே.

வருத்தம் உண்டாகும்படியான வார்த்தைகளை நீ (ஒரு பொழுதும் எவரிடத்திலும்) சொல்லாதே.

28. திறம்பேசிக் கலகமிட்டுத் திரியவேண்டாம்

பரசுராமர் என்பவர் ஜமதக்கினி என்ற முனிவரின் குமாரர். இவருடைய தகப்பனாரைக் கார்த்தவீரியன் என்ற அரசன் கொன்றுவிட்டான். அதனால் பரசுராமன் அரசர்களை எல்லாம் கொன்று விடுவதாகச் சபதம் பேசினார். பிறகு அவர் தேசமெல்லாம் சுற்றித் திரிந்தார்; அநேக அரசர்களையும் கொன்றார்; கலகம் செய்தார். அவர் போகும் வழியில் ஸ்ரீராமர் சீதையைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு அயோத்திக்கு வந்தார். பரசுராமர் இராமரைச் சந்தித்து 'நீ ஒரு அற்பவில்லை ஒடித்தாய்; கல்யாணமும் செய்துகொண்டாய்; சந்தோஷமும் பெருமையும் அடைந்தாய். என்னிடம் இருக்கும் இந்த வில்லை வளைக்க உன்னால் முடியுமா? உன் திறத்தைப் பார்ப்போம்' என்று வீரியம் பேசினார்.

ஸ்ரீராமர் பரசுராமரிடமிருந்து வில்லை வாங்கி அதை வளைத்து அதில் ஒரு அம்பைப் பூட்டினார். பூட்டிய அம்புடன் பரசுராமரைப் பார்த்தார். பார்த்தவுடனே பரசுராமருடைய மனம் பதைத்தது.

பலமும் குறைந்தது. பலம் குறையவே அவருடைய கை கால்கள் நடுங்கின. தான் திறம் பேசியது பிசகு என்று ஸ்ரீராமரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார். அவர் பிழைத்தது ராம பாக்கியமாயிற்று. பரசராமர் வெட்கம் அடைந்தார். அப்படியே திரும்பிப் போய்விட்டார். ஆதலால்,

திறம் பேசிக் கலகமிட்டுத் திரிய வேண்டாம்.

திறம் பேசி = வீண் வல்லமை பேசி,

கலகமிட்டு = சண்டை செய்து,

திரியவேண்டாம் = நீ திரியாதே.

வீண் வல்லமை பேசிச் சண்டை செய்து நீ திரியாதே.

29. தெய்வத்தை ஒருநாளும்

மறக்கவேண்டாம் இராவணன்

இலங்கை என்ற தேசத்தை இராவணன் ஆண்டுவந்தான். இராவணன் அநேக தவங்களைச் செய்தவன். ஈசுவரன் அவன் கேட்ட வரங்களை எல்லாம் கொடுத்தார். அதனால் அவன் ஒருவரையும் மதிப்பதில்லை. தெய்வத்தையும் நினைப்பதில்லை. தன்னை விடப் பெரியோர் ஒருவரும் இல்லை என்றே எண்ணியிருந்தான். ஈசுவரனும் 'தனக்குப் பயந்து வரம் கொடுத்திருக்கிறார்' என்று அவன் கர்வம் அடைந்திருந்தான்.

ஒருநாள் இராவணன் புஷ்பக விமானம் என்ற இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்க

மாய்ப் போனான். போகும் வழியில் ஈசுவரன் இருக்கும் கைலாசமலை தோன்றியது. 'தெய்வம் இருக்கும் மலை ஆயிற்றே' என்று அவன் எண்ணவில்லை. அந்த மலைக்கு மேலாய்த் தன்னுடைய இரதத்தைச் செலுத்தினான். அப்பொழுது அந்த விமானம் போகவில்லை.

கைலாச மலையின் வாசல் காப்பவர் நந்தி தேவர். அவர் இராவணனுக்குப் புத்திசொன்றார். 'மலைக்கு மேலே நீ போகக் கூடாது. அப்படிப் போனால் நீ ஈசுவரன் தலையை மிதித்துச் செல்வது போலாகும். ஆதலால் நீ மலையைச்சுற்றி ஒருபக்கமாய் ஒதுங்கிப் போ' என்றார்.

இராவணன் நந்தி தேவரின் வார்த்தையைக் கேட்கவில்லை. ஈசுவரனின் பெருமையை மதிக்கவில்லை. 'மலையைப் பிடுங்கி எறிந்து விடுவேன். இவ்வழியேதான் செல்லுவேன்' என்றான். இரதத்தைக் கீழே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, மலையின் அடியைத் தன் இருபது கைகளாலும் பெயர்த்தான். அது ஈசுவரனுக்குத் தெரிந்தது. மலையைத் தனது கால்விரலால் அழுத்தினார். அப்பொழுது இராவணனுடைய தேகம் கீழே அகப்பட்டுக் கொண்டது. இராவணன் அப்பொழுது சிவபெருமானை நோக்கி, 'ஐயனே! நான் செய்தது பிசகு. மன்னித்துக் காப்பாற்றவேண்டும்,' என்று பணி

ந்து வேண்டிக் கொண்டான். ஈசுவரனுக்கு இரக்கம் உண்டாயிற்று. அவர் அவனை மன்னித்து உயிருடன் பிழைத்துப்போக விட்டார். அதனால் அவன் நந்தி யிடத்தில் சாபமும் பெற்றான். இராவணன் எப்போதும் கடவுளை நினைத்திருந்தால் அவனுக்கு இந்தக் கஷ்டம் நேரிட்டிராதல்லவா? ஆதலால்,

தெய்வத்தை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்.

தெய்வத்தை = கடவுளை,

ஒருநாளும் = ஒருபோதும்,

மறக்கவேண்டாம் = நீ மறக்காதே.

கடவுளை ஒருபோதும் நீ மறக்காதே.

30. இறந்தாலும் பொய்தன்னைச்

செல்ல வேண்டாம் கிரகவணன்

ஸ்ரீராமர், இலட்சுமணர், சீதை ஆகிய மூவரும் வசித்து வந்த காட்டில் ஜடாயு என்ற ஒரு பக்ஷி இருந்தது. இது பறவைகளுக்கு எல்லாம் அரசன். ஸ்ரீராமரின் தகப்பனாராகிய தசரதருக்கும் ஜடாயுவுக்கும் மிகுந்த சிநேகம் உண்டு.

இராவணன் சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போனபொழுது, சீதை அலறியது ஜடாயுவுக்குக் கேட்டது. அப்பொழுது அப்பறவை இராவணனை நோக்கி 'ஏ, மூடா! திருடா! நீ என் சிநேகிதருடைய மருமகளைத் திருடிச் செல்ல

லாமோ? என்னுடன் : போரிட்டு என்னைக்கொன்ற பிறகே நீ சீதையைக் கோண்டுபோகலாம்' என்று சொல்லிற்று. உடனே இராவணனும் இரதத்தை நிறுத்தினான். ஜடாயுவும் இராவணனுக்குப் பல வித நல்ல புத்தி சொல்லியும் அவன் கேட்க வில்லை. பின்பு இருவருக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. வெகு நேரம் இருவரும் சண்டையிட்டும் இராவணனால் ஜடாயுவை ஜயிக்க முடியவில்லை பிறகு அவன் அப்பறவையைப் பார்த்து, 'ஏ பறவையே! எந்நேரம் நீயும் நானும் இவ்வாறு சண்டை இடுவது? நீயாயினும் அல்லது நானாயினும் ஒழிய வேண்டும். நீ உன் உயிர்நிலையைச் சொல், நான் என் உயிர் நிலையைச் சொல்லுகிறேன். பிறகு நாம் இருவரும் சண்டை செய்வோம்' என்றான். ஜடாயு அக்கொடியவன் வார்த்தையை நம்பி, 'என் உயிர் நிலை எனது இறக்கைகள்', என்றது. இராவணன் அதற்குப் பதிலாய் "என் உயிர் நிலை எனது கால் விரல்" என்று பொய் சொன்னான்.

பின்பு சண்டையில் இராவணன் சொன்ன உயிர் நிலையைப் பார்த்து ஜடாயு தாக்கியது. அதில் அவன் களைக்கவில்லை. ஜடாயுவின் உயிர் நிலையாகிய இறக்கை ஒன்றை இராவணன் வெட்டினான். உடனே ஜடாயுவின் பாதிப் பலம் குறைந்தது. பிறகு அவன் மற்றொரு இறக்கை

யையும் வெட்டினான். ஜடாயு அப்பொழுதே கீழே வீழ்ந்தது. உடனே இராவணன் சீதையை இலங்கைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டான்.

அவ்விடத்திலேயே ஜடாயு குற்றயிரோடு வெகு நேரம் கிடந்தது. பின்பு இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் சீதையைத் தேடி ஜடாயு கிடந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ஜடாயு நடந்ததை எல்லாம் விவரமாக அவர்களிடம் சொல்லியபின் உயிர் நீங்கியது. தங்கள் தந்தையாகிய தசரதருக்குச் சிநேகிதனான ஜடாயுவை அவர்கள் தங்களது தகப்பனைப் போலவே எண்ணினார்கள். உடனே ஜடாயுவைத் தகனம் செய்தார்கள். ஸ்ரீராமராகப் பிறந்துள்ள மகாவிஷ்ணுவின் கையால் தகனம் செய்யும் புண்ணியத்தை ஜடாயு பெற்றது; மோக்ஷம் அடைந்தது. பொய் சொல்லாத ஜடாயுவை எல்லோரும் புகழுகிறார்கள். இராவணனைப் பொய்பேசிய திருட்டு வஞ்சகன், என்று இகழுகிறார்கள். ஆதலால்,

இறந்தாலும் பொய்தன்னைச் சொல்ல வேண்டாம்.

இறந்தாலும் = செத்துப் போவதாயினும்,

பொய்தன்னை = பொய்யை,

சொல்ல வேண்டாம் = நீ சொல்லாதே.

இறந்து போவதாயினும் நீ பொய் சொல்லாதே.

ஜில்லா பூகோள வர்க்கம்

இவை, பசுமலை உயர்தர கலாசாலை, போதன முறைக் கலாசாலைகளின் உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீமத். நெ. ரா. சுப்பிரமணிய சர்மா அவர்களால் எழுதப் பெற்றன. வித்தியா விதிகளை அனுசரித்துப் புதிய முறையில் இலகுவான நடையில் இவை தெளிவாக எழுதப்பெற்றுள்ளன; தமிழ் நாடு முழுவதும் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றன.

மதுரை ஜில்லா பூகோள சாஸ்திரம்	5	அனு.
இராமநாதபுரம் ஜில்லா	5	”
திருநெல்வேலி ஜில்லா	5	”
திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா	5	”
தஞ்சாவூர் ஜில்லா	5	”
சேலம் ஜில்லா	5	”
கோயம்புத்தூர் ஜில்லா	5	”
வட ஆற்காடு ஜில்லா	5	”
தேன் ஆற்காடு ஜில்லா	5	”
சேங்கற்பட்டு ஜில்லா	5	”

பூகோளசாஸ்திரத்தின் முடிவில் அந்தந்த ஜில்லாவின் சரித்திரமும் அரசியலும் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. இதர ஜில்லாக்களின் பூகோள சாஸ்திரமும் விரைவில் வெளிவரும்.

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்.

பிரிண்டர், பப்ளிஷர் & புக்ஸெல்லர்,

மதுரை.

ஸ்ரீ மஹா
பாரத சாரசங்கிரகம்

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

மதுரை

:::

சென்னை

ரிஜிஸ்தர் செய்தது.]

[விலை அரை ரூ.